

A Necronomicon modern története

Szerző: • Dátum: 2005-03-30

Bevezetés:

A 20-as évek közepe táján, nagyjából Brooklyn Heights területén élt egy csendes, visszahúzódó ember, novellák szerzője, aki két év után elvált feleségétől, és visszatért gyermekkori, Rhode Island-i otthonába, ahol két nagynénjével együtt élt tovább. Az 1980. augusztus 20.-án született Howard Phillips Lovecraft alapjaiban rendítette meg azt az irodalmi világot, amely lekicsinyítette a Weird Tales magazin 1923-as számában megjelent műveinek sikerét. 1937. március 15-én halt meg, 46 évesen a bélrák és a Bright kór áldozataként. Bár olyan híres emberek lettek műveinek elkötelezettjei, mint Dashiell Hammett, aki antologizálta írásait külföldi és hazai kiadás céljából, a „Gótikus Horror Atyja” elismerés mégis csak az utóbbi pár évben adatott meg neki, mégpedig művei, levélgyűjteményei, életrajza teljes reprintje révén. Ezeket az írásokat különböző kiadók adták újra ki. Az Atlantic Monthly magazin 1975 júliusi számában egy történet jelent meg Jorge Luis Borges tollából „Több dolgok vannak - H.P. Lovecraft emlékeinek” címen. Egy Borges formátumú irodalmi személy gesztusa biztos jele annak, hogy Lovecraft felemelkedett, és posztumusz elfoglalta az őt megillető helyet az amerikai irodalom történetében, mintegy 40 évvel a halála után.

Ugyanabban az évben, amikor Lovecraft nyomtatásban megjelent a a Weird Tales lapjain, egy másik úriember olvashatta saját nevét a brit újságok hasábjain.

„ALEISTER CROWLEY legújabb baljós látomása!” - harsogta a Sunday Express címszalagja. A hírheft mágus volt követői közül az egyik felesége Crowley-t vádolta férje halálával (Szicília, Cefalu, Thelema Apátság). A bulvársajtó és a titkos társaságok nyomására Mussolini kiutasította a Nagy Fenevadat Olaszországból. Horrortörténetek töltötték meg az angol újságokat hetekkel, sőt még hónapokkal később is: sátáni rítusokról, feketemisésekről, áldozatokról, sőt emberáldozatokról adtak hírt szenzációhajhászó módon. Egy dolog ugyanis biztos volt: Aleister Crowley mágus volt, méghozzá első rendbeli.

1875. október 12-én született Angliában Edward Alexander Crowley néven abban a grófságban, ahol Shakespeare is napvilágot látott. Szigorúan fundamentalista vallásos családban nőtt fel, akik egy Plymouth Testvériség nevezetű szekta tagjaiként gyakorolták a hitüket. Az első ember, aki azzal a számmal és névvel illette, amivel később híressé vált, az édesanyja volt, aki a Jelenések Könyve után Fenevadnak címezte 666-os számmal. (The Best 666). Crowley ezt a megjelölést szó szerint értelmezte, és önmagát is így nevezte. Cambridge-i tanulmányai során azonban nevét Aleister Crowley-ra változtatta. Neve, valamint a 666-os szám segítségével mindig biztos helye volt a sajtóban. Egy Istenség megtestesülésének hitte magát, egy Ős inkarnációjának, egy Új Korszak eszközeinek az emberiség történelmében, Hórusz Eonja, az Ozirisz Eonját leváltó idő hírnökének. 1904-ben transzcendens üzenetet kapott (ahogy Lovecraft nevezné, a „Mélyúrból”. Az üzenet az Új Világrend formuláját tartalmazta, egy új filozófiai, tudományos, művészeti és vallásrendszer. Ennek a Világrendnek az alapja, és az előző négy rendszer közös nevezője a Mágia kellett, hogy legyen, Crowley tehát szintetizálta az öt elem mágiájával, ez lett az Új rendszer (The New Order).

1937-ben, amikor Crowley elhalálozott, a nácik betiltották a német okkult páholyokat, köztük a két legnevezetesebbet, az A.A.-t és az O.T.O.-t. Ezeket Crowley maga irányította, sőt az elsőt maga alapította, a másiknak pedig angliai vezetője lett. Sokan hisznek Crowley és a Harmadik Birodalom mágikus kapcsolatában, két okból: az egyik az, hogy az Új Világrend általában holocaustokra szólít fel, a másik, hogy Crowley hatott Adolf Hitler gondolkodásmódjára. Míg az teljesen bizonyos, hogy Hitler és Crowley sohasem találkozott, addig köztudott, hogy Hitler számos okkult páholy tagja volt az első világháborút követő években. Ezek egyikének, az árja fajok felsőbbrendűségét hirdető Thule Társuláshoz a jelképe az a gyalázatos szvasztika volt, melyet később Hitler a Harmadik Birodalom szimbólumaként adoptált. Hogy Crowley mégis megvetette a nácizmust és

annak minden megvalósulási formáját, egyértelművé válik írásműveiből. Crowley – úgy tűnik – a nácizmus jelenségét egyfajta keresztény „szüleménynek” tekintette, antiszemizmussal, híveit érintő szigorú erkölcsi megkötésekkel együtt, melyek aztán a Harmadik Birodalom vezetésére is jellemző érzelmi problémákban, elmezavarban csúcsosodtak ki. Mégis, afelől nem lehetett kétség, hogy a káoszt, mely elhatalmasodott a világon, Crowley „Liber AL vel Legis” (A Törvény Könyve) című művében megjósolta.

A Mítosz és a Mágia

Szerencsére eredményesen össze tudjuk hasonlítani Lovecraft novelláinak alaptémáját Crowley teljesen egyéni ceremóniális mágijának lényegével. Lovecraft Cthulhu Mítoszában a szórakoztatás a célja, a Mágia azonban egy kimunkált pszichológiai rendszer volt azzal a szándékkal, hogy a beavatandót saját magasabb Enjével kapcsolatba hozza: nem a jungi iskola passzív mélyértelmezése útján, hanem egy individualizációs folyamaton keresztül, melyet a „páciens” maga vezérel. Lovecraft írásainak elemzői természetesen lépések magasabb, rejtett üzenetek feltárására, ahogy ez a művészetek bármely manifesztációjánál megtapasztható.

Lovecraft az egymással szembenálló Fény és Sötétség, Isten és Sátán harcával egyfajta keresztény hitvilágot rajzolt meg a Cthulhu Mítoszában. Kritikusok ellenkezhetnek, mondván, ez inkább a manicheus eretnekségből, mint a keresztény tanításokból eredeztethető, mégis, mint pap és mint volt szerzetes, úgy érzem, helytálló az az állítás, hogy ez a dogma túlságosan eltávolodott a hívők többségétől ahhoz, hogy bármilyen következménnyel járjon. A Sátán elleni háború, a jó és a rossz lényegileg azonos ereje legjobban a személyes angyal és a személyes ördög rendszerében képesül, leginkább talán az ortodox keleti egyházakban. Ezt a koncepciót a Római Katolikus Egyház olyannyira támogatta – talán tudat alatt – hogy a szerkesztő tulajdonában lévő misekönyvpéldául tartalmazza azt a Szent András apostol november 30-i ünnepét ábrázoló fametszetet, melynek felirata: „Ecce qui tollis peccata mundi” – íme aki elveszi a világ bűneit, a kép alatt pedig egy atombomba látható! Lényegében az istenek két csoportját lehet megkülönböztetni a Mítoszból: az Öregek, akikről nem sokat tudunk meg, talán csak azt, hogy egy csillagközi faj képviselnek, amely faj az ember megmentésére érkezett és leginkább a keresztény Fénnyel állítható párhuzamba – míg a másik csoport az Ősöké. Gyakran részletekbe menően ismerjük meg őket, s inkább a sötétségnek felelnek meg. Az utóbbiak a kifejezetten gonosz istenek, akik semmi mást nem kívánnak az emberi fajnak, mint rosszat, akik a Kapu vagy az Ajtó áttörésén fáradoznak, Kintről befelé, világunkba. Találhatók köztünk bizonyos emberek – az Ősök elkötelezettjei – ők az ajtó kinyitására törekszenek, így ez a visszataszító társaság még egyszer uralhatja a Földet. Legelső közöttük Cthulhu, amit általában a Nagy Mélységben, egyfajta Idők Előtti Óceánban lakó tengeri szörnyként ábrázolnak. Ez egy olyan létező, amit August Derieth, Lovecraft munkatársa helytelenül vízi őselemként definiált. Ott van még Azathoth, a Káosz vak, idióta istene, Yog Sothoth, Azathoth társa, Shub Niggurath, a „kecske az ezernyi gidával” és még mások. Riasztó külsőt öltve tűnnek fel a Cthulhu Mítosz történetében, időről időre próbára téve a főhős erejét és találékonyságát, miközben az igyekszik visszaszorítani ezeket a pokoli Dolgokat oda, ahonnan jöttek. Valami primitív félelem, kozmikus terror árasztja el a lapokat: mintha az ember olyasmivel foglalkozna, amivel kockára teszi nem is a testi épségét, inkább lelki valóját. Ez a horror kozmológia teljesedik ki a Könyv gyakori említésével: a NECRONOMICON-nal. A NECRONOMICON -Lovecraft szerint legalábbis – Abdul Alhazred, az „Örölt Arab” munkája., és i.sz. 800 körül, Damaszkuszban készült. Nagyjából 800 oldalas lehetett, s az egyik novellában utalás található, a 700. Oldalon levő hiányról. Különböző nyelvekre fordították le, többek között latinra, görögre, angolra. Dr. Dee, Erzsébet királynő mágusa állítólag rendelkezett egy másolattal, és le is fordította azt. A Mítosz szerint ez a könyv tartalmazza egyes hihetetlen dolgok – az emberi elme mélyén és határán lakozó lények és szörnyek – láthatóvá tételének a formuláját. Ilyen könyvek mindig is léteztek, és most is léteznek. Idries Shah egy általa vezetett kutatásról számol be, méghozzá Abdul Kadir arab mágus „Az erő könyve” című, egyetlen példányban létező műve után. Salamon Kulcsai is hasonló tiszteletnek örvendett, akár csak Barrett ‘A Mágus’ című könyve, egészen mostanáig, mikor is ezeket a kéziratokat könyv formájában kiadták. Az Arany Hajnal, a híres brit és amerikai páholy a századfordulón, – bizonyos források szerint – egy kéziratot őrzött, szintén egy arab mágus tollából, a „negatív létezés fátylai” címmel.

Ezek varázslók könyvei voltak, s általában nem számítottak enciklopédiának vagy tankönyvnek. Más szóval: egy varázslónak vagy egy mágusnak rendelkeznie kellett azzal a tudással és gyakorlattal, amellyel egy mágikus szertartást tökéletesen le tudott vezetni, ugyanígy egy szakácsnak is mesterének kell lennie a tojástörésben, mielőtt egy „Francia sajtos omlettet” kisütne.

A grimoire-ok vagy Fekete Könyvek mind variációk egy témára, hasonlóképpen a szakácskönyvekhez. Régi mágusok tetteit írják le, említik a szellemeket, amikkel a mágus kapcsolatba lépett, szót ejtenek a sikereikről. Aki ezzel a könyvvel foglalkozik, el kell tudnia választania az ocsút a búzától, nagyjából úgy, ahogy az alkimista tenné, megkülönböztetve a szándékos hibákat a témájáról készülő tanulmányban. Ebből az okból nem szerencsés, ha az újonc trükkök gyakorlása céljából a „Salamon Kisebb Kulcsai” című művét forgatja. A „Mágia Elmélete és Gyakorlata” Crowleytól, és sajnos a szörnyű NECRONOMICON is ugyanebbe a kategóriába tartozik. Ezek a könyvek kifejezetten nem kezdőknek való olvasmányok, s ezt nem lehet elégszer hangsúlyozni. Crowley Mágiája az eltűnt civilizációk, régmúlt idők tiltott és elfeledett olvasmányában való kutatás eredménye. A „Törvény Könyve” Kairóban íródott 1904 tavaszán. A mágus ebben az időszakban – bevallása szerint – az Aiwass nevű, embert megelőző intelligenciával állt kapcsolatban. Ez diktálta le neki a Könyvet alkotó „Három Fejezet”-et, erősebben befolyásolva Crowleyt, mint bármelyik hasonló entitás. Életének hátralévő részét a mágus a transzcendens információhalmaz megértésével, valamint üzenetének a világ számára érthető formába való öntésével töltötte. Ez az irat is a láthatatlanok láthatóvá tételének a formuláját őrzi, s a transzformáció titka a sorok közt van elrejtve. Ez Crowley saját NECRONOMICON-ja, melyet a gizahi Nagy Piramis árnyékában kapott, és a sorok között nem csak a szépség rejtőzik, hanem a szörnyeteg is, aki azt emberiségre vár. Meglehetősen hiábavaló kísérlet lenne Crowley filozófiájának akár csak a vázlatát is adni, kivéve a lényeges Rabelais-i alapmotívumot: „Tedd azt, amit akarsz, leszen az a Törvény Teljessége”. Kötetek kellenének ennek a mottónak a kifejtéséhez. Röviden: a tudatos és a tudattalan Én összekapcsolásáról van szó, mely az Ismeret, Beszélgetés a Szent Őrangyallal” nevű szertartásban csúcsonylik ki, ahol az angyal a tiszta, felszabadított Én-t jelöli – azonban az Én felé vezető úton rengeteg veszély leselkedik, a győzelmet megelőző mélyég felett át kell haladni. Démonok, vámpírok, elmebeli piócák, kísérteties formák szólítják meg az aspiránst minden sarokból, a mágikus kör minden cikkéből, ezeket meg kell semmisíteni, különben megölik a mágust. Amikor Crowley kijelentette, hogy legyőzte az akadályokat és túljutott a Tudást megelőző Mélységen, megtalálta igazi Énjét, arra a következtetésre jutott, hogy azonos a Jelenések Könyve 666 jelű fenevadjával, akit a kereszténység a Gonosszal azonosít. Csakugyan, Mezopotámiában élt Yezidi ördögimádó népcsoport Shaitanja (Sátán) iránt Crowley tiszteletet és elismerést érzett, hiszen ennek a népcsoportnak a tudása ihlette a bevezető mottóját. A Yezidik ismerték a Nagy Titkot, tisztelték a Nagy Hagymányt, melyek régebbiek Ozirisz, Mitra és Krisztus napkultuszánál, régebbiek a zsidó vallás és a héber nyelv kialakulásánál. Crowley a Hold imádatát megelőző korok fordult, az Időn Túli Árnyékok birodalmába, és itt – anélkül, hogy tudatában lett volna – meghallotta Cthulhu hívását.

Suméria

Az a feltevés, hogy New England e csendes részének zárkózott írója és a megszállott, hírhedt Mestermágus, a világ fia egy letűnt civilizáció homokkal borított földjén találkozott, abszurdnak tűnik. Az, hogy mindketten Prófétájává és Előhírnökévé váltak az emberiség Új Korszakának, szintén hihetetlen. De kettejükkel a hihetetlen megszokott dologgá vált és válik. Ez a két ember követőik, tisztelőik szerint egyenesen géniusz volt. Bár soha nem találkoztak, mégis: szellemük elröpítette őket Suméria földjére, ahol a Találkozás létrejött. Suméria a neve annak a valaha virágzott kultúrának, melyet nagyjából a mai Irak területére helyezhetünk, a görögök által Mezopotámiának nevezett földre, az arab hagyomány Szigetére. Sziget, így egyszerűen, hiszen két, a hegyekből a perzsa- öbölbe futó folyam fogta közre: a Tigris és az Eufrátesz. Ez a mesék Babilonjának helyszíne, csakúgy, mint Úré és Kishé, északon Ninivével. A hét legfontosabb várost saját istenségeik kormányozták, ezeket a sumérok saját, sémi eredetű nyelvükön imádták, azon a nyelven, amely az árja népek nyelvével szoros kapcsolatban van: ténylegesen sok szó megegyezik a szanszkrit nyelv szavaival (és állítólag a kínaival is).

Senki sem tudja, honnan jöttek a sumérok. Ugyanolyan titokzatos módon jöttek el, mint ahogyan előbukkantak. Az asszír inváziók megtizedelték a népességet, ugyanakkor tanultak mitológiájukból, vallásukból: a sumér nyelv hivatalos vallási nyelvvé vált, akárcsak manapság a Római Katolikus Egyház nyelve, a latin. Királyaik listája az Özönvíz előtti időkre nyúlik vissza, melyet egyébként gondosan feljegyezték több más, ókori néphez hasonlóan. Köztudottan magas szintű asztronómiai és asztrológiai ismeretekkel rendelkeztek, de vallásos szertartásaik is látványosak voltak. A Mágia – mint a történelem – Suméria földjében gyökeredzik, itt őrzik az ékírásos táblák a kort, mely az első teremtetéstörténetet adta a világnak, az első ördögűzést, a planetáris istenségek első rituális megidézését, a gonosz erők első sötét gyűlését, és bármilyen furcsán hangozzék is, az első

máglyákat, amelyeken az antropológusok által boszorkánynak nevezett emberek égtek. Lovecraft Mítosza főként a chthonic istenségekkel foglalkozik, ezek leginkább az alvilági istenek és istennők, talán leginkább az Ószövetség Leviathánjához hasonlítanak. Katonik a helyes kiejtése a szónak, ez a magyarázata Lovecraft kedvelt Mikatonic Riverjének, illetve Mikatonic University-jének. Cthulhuról, a panteon főistenéről nem is beszélve, ő a szörny, aki a föld alatt fekszik, nem holt, csak álmodik, az emberiség és az értelmes fajok ellensége. Cthulhut további groteszk istenek csoportja kíséri: Azathot és Shub Niggurath. Fel kell hívnunk az okkultista tanítványok figyelmét, hogy ezeknek az isteneknek – hacsak névleg is – párjuk, megfelelőjük van a Sumér hagyományban, melyet Crowley szükségesnek tartott újra felfedezni.

Az alvilágban az ókori Sumériában számtalan néven ismert – pl. Absu (Mélység, angolul Abyss), néha Nar Mattaru (Nagy Alsó Óceán) valamint Cutha vagy Kutu, ahogy azt az Enuma Elisben, a sumérek teremtéstörténetében írják. A hangtani hasonlóság Cutha, Kutu, és Cthulhu között mellbevágó. Egy sumér nyelvtankönyv alapján Kutulu vagy Cuthalu (ez Lovecraft Cthulhuja sumérül) a következőt jelentené: a Kutu embere, az Alvilág embere Sátán (Shaitan) ahogy a Yezidik is ismerték (akiket különben Crowley a sumérok maradékának tartott). Csaknem végtelen, és hely hiányában kifejezhetetlen a hasonlóságok listája, mely felsorolná a sumér isteneket, Lovecraft Mítoszában teremtényeit és Crowley Mágiájának szellemi létezőit. Bár a mellékelt táblázat igen vázlatos, jól mutatja a szerkesztő által fellelt párhuzamok döbbenetes voltát.

Azathot gyakorta előfordul a Cthulu Mítosz zord lapjain, s a NECRONOMICON-ban Azag-Thoth néven szerepel. A két név egy sumér és egy kopt szó kombinációja, jelentése ezek ismeretében egyértelművé válik. Azag sumérül boszorkánymestert jelent, Thoth pedig kopt nyelven a mágia és a bölcsesség istenét – más néven Tahutit jelöli, akit az Arany Hajnal tagjai és Crowley is megidéztek. A görögök számára ő Hermész, innen származik „hermetikus” szavunk. Azag Thoth tehát Máguskirály, csakhogy a Sötét Oldal Istene.

Látszólagos a hasonlóság a NECRONOMICON Shub Nigguratja és a sumér istenség, az Imákra Válaszó, Ishniggarab közt. A shub szócska megtalálható egy ördögűző szertartás nevében: Nam Shub, azaz elhajítás a jelentése. Shub Ihniggarab (Shub Niggurath) jelentése azonban még tisztázandó. Még a Kozmosz létrejötte, az ember teremtése előtt háború dúlt s sötétség és a világosság között. Az Enuma Elis ennek színes és részletes leírását tartalmazza: csökevényes változata a NECRONOMICON-ban olvasható. Említi az Ősöket, akiket Mammu-Tiamat, a Kígyó vezérel, férfi megfelelőjével, Absuval. Szemben velük az Öregek vagy Öreg Istenek – a NECRONOMICON így nevezi őket – Marduk, a harcok vezetésével, aki fia Enki Máguskirálynak (Enki maga a Tengeristen, a Fehér Oldal Istene), a Fehér Varázslónak. Melyik háborús fél volt a jó és melyik a rossz? Ez egy olyan kérdés, melyen minden – a keleti és a nyugati hagyományt tanulmányozó) embernek el kell töprengenie. Marduk győzedelmeskedett – ahogy később Szent György és Szent Mihály ismét legyőzik a kígyót, a Sárkányt: az elpusztított hulló testéből a világmindenség, Kingu, az ellen levágott parancsnoka véréből pedig az ember teremtett. Ily módon az ember az ellenség véréből, a az Öreg Istenek leheletéből áll. Az Ótestamentum hasonló párhuzamot von, mikor az Isten fiáról és az emberek leányairól beszél. Mégis voltak személyek, szervezetek, akik – bár a győztes kiléte egyértelmű – a legyőzöttek oldalára mertek állni: hitük szerint az Ősök minden erő birtokosai.

Az Ősök imádatának nyomai a történelemben.

„Átkozzák meg azt, akik a nappalt átkozzák, akik bátrak felingerelni a Leviathánt.” JOB 3,8 (Károli Gáspár)

S.H. Hooke tesz említést Leviathánról, mint oamat héber megfelelőjéről (Közép-Kelet Mitológiája). Rávilágít arra a tényre, hogy igenis létezett a tengeri kígyó kultusza, s imádói hívták életre őt. Valóban, a Genesis I ,2-ben találjuk a héber tehom szót, ami mélységet jelent. Ezt a héber szövegek elemzői a oama név átalakult, módosult változatának tartják. Pontosan ez az a oamat illetve Leviathan, melyet a NECRONOMICON Cthulhuként – Kutuluként azonosít, dacára annak, hogy mindkét névformát függetlenül párhuzamba állítva idézik jelezve ezáltal, hogy Kutulu a férfi megfelelője oamatnak, és inkább Absuhoz hasonlítható. Ez a lény minden kultuszban ismert. Mégis, Kínában egy érdekes fordulat tapasztalható. Egyáltalán nem úgy tekintenek rá, mint az emberiség írmagjának kiirtójára, kegyetlen, rosszindulatú szörnyre, hanem tisztelik. s nem nagyon hallhatunk kínai angyalról vagy szentről, aki a Sárkány legyőzésében jeleskedett volna. A feng shui rendszer egy olyan tudomány, ahol a „sárkányenergiát” kell felismerni, ami a föld alatt lüktet, s olyan helyeken tör fel, mint Franciaországban a Chartres-i katedrális. Az Angol Glastonbury-i Orom és a

mezopotámiai zikkuratok. A Sárkány mindkét kultúra szerint. legyen az európai vagy kínai. a föld alatt „él”. Rettentő erős mágikus lény, a teremtett világ felett való, és kevesek ébreszthetik csak fel álmából. Mindezek ellenére Kínában sohasem jelentkezett az idegenkedésnek, avagy félelemnek bármilyen jele a sárkánnyal szemben; nem úgy, mint Európában és Palesztinában. Mi több, Kínában a hatalom, az akarat, még most is sárkány. Ha a nyugati tradíciót vizsgáljuk meg, azt látjuk: megidézni, tisztelni ezt az erőt maga volt a lényegiesült ellenkezés a napkultuszú egyistenhívó vallásokkal. Azon rendszerek, amelyek a Régi Utat járták. gyorsan eltöröltettek a Föld színéről. Az inkvizíció által „boszorkányok” -nak nevezett emberek tömeges kivégzése csak egy példa erre, mint ahogy példa a magasztos, de elferdített – tehát lényegében céltalan és rigorózus. – cölibátus is, amit az Egyház annyira támogat. Mert Wilhelm Reich orgoné-ja (Az orgone egy pszichikai energia, melyet W. Reich, osztrák pszichológus definiált – a ford.) is Leviathan csakúgy, mint a tantrikus adeptusok Kundalinija, vagy a boszorkányok által fel idézett Wicca – energia. Mindig is – de az elmúlt két évezred során különösen – az okkultizmust, az Ördögi Mágia szertartásaival hozták kapcsolatba, a Tiltott Tanokkal, az Ellenel magával, a Sátánnal...

... a tekergő szent spirállal, a Caduceus Kígyóval, A Caduceus Bot az Istenek Hírnökének eszköze és jelképe, alakját tekintve egy pálca két egymásba tekeredő kígyóval – a ford.), a galaxisok karjaival és magjaival. Ezek ugyanazt a Leviathánt jelölik, mint a biológusok életkódja, a DNS.

A dualitás törvénye a törvény

Egy válasz érdekességként az alatta lévő levéltöredékre. Jó „szórakozást”!

A dualitás törvénye a törvény. Ez megnyilvánulhat abban, hogy a lélek rátalál lelke másik felére, de ez a keresés tízezer éveken átívelhet, és én, az utolsó inkarnációmban elmondhatom: nem találtam meg. Lia Breznai kaliforniai evolúciós asztrológus elemzése alapján közel százezer inkarnációm volt. Tény: a léleknek nem feladata duáljának a keresése, ha megtalálja az egyfajta kegyelem. A földi játszótér talán nem a legmegfelelőbb kifejezés, én azt mondanám a téridő continuum egy olyan frekvenciált helye, ahol a bolygók Isten által koreografált kozmikus táncában a REND szerint alakítják a kozmikus erők életünket, az emberiség történetét és vezérlik a fajt a fizikai és lelki evolúció útján egy olyan cél felé, melyet az emberi tudat még nem képes összerakni. Azt gondolom, hogy vágyainkat és tudatosan megfogalmazott szándékaink 90%-a determinált, és a 10% körüli emberi akarat még így is túl sok ahhoz, hogy borzalmas dolgokat műveljünk vele, és túl kevés ahhoz, hogy gyorsan megoldjuk feladatainkat, így az isteni átok által elvett örök élet reinkarnációk tízezeire zuhant szét, és a maga végességében végtelen spirituális fejlődési ciklushoz vezetett. Tény, hogy a három fő isteni erény, a HIT a REMÉNY és a SZERETET, és mindezek közül a szeretet, mégis, Isten megteremtette a szeretet duálját is... Nyilván így kerek a multiverzum. A számunkra újnak nevezett energia – Nos tévedés, hogy csak pozitív energiák lennének, és csak szeretet. Isten nem így akarta, és nem is így teremtette meg a világot. Szép az elv, de magának Istennek is van duálja, csakúgy, mint a fénynek, amely nem lehet árnyék nélkül, mint a jónak, amely akármilyen szép is a szándék rosszba fordulhat, és a Yin sem lehetne meg Yang nélkül, mert hogyan lehetne akkor teljesség?... Igaz, a lelkek játsszák játszmáikat, és ennek legalsóbb rezgésű első felvonása a pokolban játszódik. A fizikai sík az, ahol a lélek konfrontálódik tévedéseivel, tartozásaival, bűneivel, átéli a megtisztulás karmikus megpróbáltatásait, és felsőbb síkokra kerülhet, ahol másféle feladatokkal találja magát szemben, majd még magasabb rezgéseken ismét másféllel. Az dimenziók energiakapui megnyílnak olykor, és a lélek mint egy forgószínpadon, egy másik szintéren találja magát, ahol másak a szereplők, de a darab ugyanaz – Átölelhetem magam, sőt, szeretnem kell magam, de ebben nincs jelentősége, hogy nő vagyok vagy férfi. Önmagam szeretetéhez, megértéséhez pedig a káoszon és a gyűlöleten szelődül az út. MINDENT meg kell tapasztalnunk, és talán ha hosszú, nehéz, megpróbáltatásokkal teli is az út, ha töviskoszorú is jár hozzá, és cipelnünk kell a magunk keresztjét, hiszek, és bízom benne, hogy megéri...

„Igazából nem álom volt, amit láttam. Egy reggel az ébredésem előtti pillanatban /pontosan a tudatos és a tudatalatti határán/ felszínre jutott bennem egy kép, amely fontos üzenetet hozott számomra. Egy nem éppen kielégítő párkapcsolatban vetődött fel bennem a duálpárom létezésének kérdése, erre kaptam ezt a választ. A kép azt mutatta, hogy szemben áll velem egy férfi, akivel örömeinkben spontán átöleljük egymást és abban a pillanatban mindketten éreztük azt, amit én azóta is csak Végtelen Bizalomnak hívok. Összekötött, simogatott és átölelt minket ez az érzés, amely több, mint amit az ember itt a Földön szerelemként megél, ez a Szereteten való összetartozás, amelyet szavakkal leírni nem tudok. Egyszerűen csak önmagában Kristálytisza és

Egyértelmű...És mi ebben a Csodás Létezőben tartozunk össze. És tudjuk, hogy MI ÖSSZETARTOZUNK.”

Próbálok tudatilag is felnőni ahhoz, hogy a fent leírt gondolatok itt a Földön is létező formát öltöttek megszületésük óta. Próbálok felmérni annak a jelentőségét, hogy átengedtem magam a számunkra újnak nevezett energia sodrásának, és engedélyt adtam magamnak, hogy megéljem azokat az eseményeket, amelyekből tanulva fejlődhetek. Időnek kellett eltelnie ahhoz, amíg feloldódtak bennem azok az érzelmelek nevezett létezők, amelyek befolyásolták a mindennapi lelki állapotomat és hangulatomat, és eltűntek az életemből. Már nem létezik bennem a harag, a gyűlölet... és ami az indulatból vagy a félelemből még élhet bennem, az is oldódik, mert engedélyt kaptak a távozásra.

Néhány hónappal ezelőtt, vagy évekkel ezelőtt született gondolataim és vágyaim öltének materiális formát és egyre mélyebben tapasztalom, hogy valóban mi magunk teremtünk.

Vágyaink és tudatosan megfogalmazott szándékaink hívják életünkbe a történéseket és azokat az embereket, akik által megélhetjük ezeket, köszönöm mindannyiuknak, hogy vállalták, hogy együtt játszanak velem a földi játszótéren!

Ami tudatosan és ezáltal érzem az emelkedést... Az örök és egyetlen létező a Szeretet-energia. Minden egyes matéria, ember, tárgy és történés a Szeretet-energia megnyilvánulási formája, és ha mindezeket a legapróbb részekre bontjuk le, csak akkor érezzük, hogy valójában egyek vagyunk mindezzel, és hogy minden csak a Szereteten és a szeretet által létezik, bármilyen formában is érzékeljük ezeket. A szeretet-energia megnyilvánulási formáit mi magunk határozzuk meg gondolatainkkal, így ami körülvesz minket, amit a fizikai szemünkkel látunk, mind csak illúzió. „A dolgok nem azok, amiknek látszanak.” Mert mindenben a Teljesség rejlik, de csupán fizikai síkon ez nem élhető meg. Csupán lelki, érzelmi síkon juthatunk el a megéléshez, ahhoz, hogy ez az igazság érzelmileg is teljesen kitöltsön minket és azt érezzük, hogy ez mi magunk vagyunk. És amikor megéljük az előbbi tény, akkor érezzük és értjük meg, hogy a Szereteten kívül más nem létezik.

Kértem és kaptam. Az életembe hívtam a Társam, akivel a legintenzívebben és leghatékonyabban tudjuk emelni a rezgésszintet a Földön. Ezen dolgoztam és dolgozom. Sokáig önmagamon kívül kerestem őt, de már nincs erre szükségem.

Szeretem, ahogyan az emberek egyszerűen csak Léteznek körülöttem, mulattatnak az engem körülvevő emberi játszmák, átlátom a történéseket és jelentőségüket és szeretettel figyelem, ahogyan emelkednek körülöttem a lelkek. Túllátok az emberi testen és érzem és tudom a lelkek egymással és önmagukkal való játszmáit.

Miközben Egy vagyok önmagammal... eltűntek a határok a fent és a lent, a férfi és a női között, nem teszek mást, csupán létezem önmagammal és önmagamban. Én magam vagyok a Társam és ez az Egység mindentől és mindenkitől függetlenül létezik.

Ha valaki vállalása szerint mellettem van, akkor megköszönöm és örülök neki, ha nincs mellettem, akkor szintén megköszönöm és örülök neki, mert vagy így tanít vagy úgy. A lényeg, hogy mindenki a saját útját járja, és megtalálja az utat az önvalója felé. és egyesülhessen önmagával.

Vagyis: a kezdő gondolatok képeiben engem átölelő férfi Én vagyok.